

прави человекъ и скотъ; но пронцава вѣкое зърно песчано, и дава му тайнъ силъ и животъ. И тоа непостижимо — дивный и чудный именува сѧ — Богъ!

Имали нѣщо макаръ що было, въ свѣтъ-атъ, кое-то нѧ превозносиме, и на кое-то сѧ дивиме, а да не е отъ Него произлезло? Имали нѣщо въ свѣтъ-атъ, що-то нѧ любиме и почитоваме, а да не е отъ Него създадено и образовано? Имали нѣщо, макаръ що было, кое-то насъ восхищава, а да не е отъ Неговѧ-тѧ всесилнѧ десницѧ произлѣзло? Имали нѣщо, отъ що сѧ боиме и страхуваме, а да не е на Неговѧ-тѧ всемогущѧ силѧ подчинѣно? Имали нѣщо, на що сѧ надѣеме, кое-то Той не може да направи?

Па колко сѧ по голѣмо вниманіе размышляваме за Бога, было то въ непрегледаный-атъ простора на природѧ-тѧ, было въ променливы-те поавленіа на нашѧ-тѧ славѧ, то все по високо и по живо страхопочитаніе въ сърдце-то си осѣщаме камъ Него, кой-то е превысокъ, пресквѣтъ, и сѧ восхищеніе подобно на Апостолъ Павла викаме: о, чи дявока ли е премудрость-тѧ Божіа; превогато ли Му е сѧкровище-то на знаніе-то и на разумъ-атъ му! Не постижимы сѧ совети-те и помышленіа-та Негови. Нихни-те дыры и пѣтове никой неможе да проникне. Кой може да испыта, що Богъ знае и ище? Дали е нѣкогда нѣкой сѧ нѣщо задлъжилъ Бога напредъ, тапа да му Богъ като длъжникъ после връща? Та нѧ знаеме, чи отъ Него, и презъ него сичко имаме Зато нека му вѣде слава и благодарность до вѣка. (Рим. гл. 11. ст. 33—36.)